

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj dvadeset i dva

Jeff Pippenger

2026-01-02

Broj dvadeset i dva

Bili smo na polovici četiriju navoda o drevnom Izraelu, kao naraštaju „zmija otrovnica“, u prethodnom članku. U Evanđelju po Mateju i Ivan i Isus nazivaju farizeje i saduceje naraštajem zmija otrovnica. Ivan predstavlja početak procesa kušnje, koji se prepoznaje u njegovu učenju da će Isus, koji će doći nakon njega, temeljito očistiti svoje gumno. Isus je Ivanovu procesu kušnje dodao i proces suda, kada je spomenuo kraljicu od Sabe i Ninivu. Sud se odvija u četvrtom naraštaju, a jedan se razred na sudu očituje kao zmijske, jer im je otac davao. Isus je također dodao pitanje četvrtoga naraštaja koji traži znak, premda je znak bio naočigled.

U Mateju dvadeset i tri izrečeni su „jao“ nad farizejima i saducejima, a proces kušnje i suda ponovno se povezuje s posljednjim naraštajem. Dvadeset i drugo poglavlje priprema okvir za jao iz dvadeset i trećega poglavlja.

A dok su farizeji bili okupljeni, Isus ih upita govoreći: Što mislite o Kristu? Čiji je on sin?

Kažu mu: Sin Davidov.

Reče im: Kako onda David u Duhu naziva njega Gospodinom, govoreći: Gospod reče Gospodinu mojemu: Sjedi mi zdesna, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim? Ako ga, dakle, David naziva Gospodinom, kako mu je sin?

I nitko mu ne mogao odgovoriti ni riječi; niti se itko od toga dana usudi više postavljati mu pitanja. Matej 22:41–46.

Kada su se vrata zatvorila za svaku daljnju interakciju, Isus zatim u sljedećem poglavlju iznosi osam jao. U trinaestom retku jao je izrečeno zbog zatvaranja vrata kraljevstvu nebeskom. Upravo se s nebeskih vrata izliva kasna kiša. Tih osam jao odnosi se na one koji tvrde da otvaraju vrata koja nijedan čovjek ne može otvoriti i zatvaraju vrata koja nijedan čovjek ne može zatvoriti. U viđenju je sestri White bilo pokazano kako oni koji nisu slijedili Krista u Svetinju nad svetinjama svoje molitve šalju u praznu Svetinju, gdje ih je Sotona, pretvarajući se da je Krist, navodio da vjeruju kako je sve u redu. Oni su bili ponovno otvorili Svetinju, a zatvorili Svetinju nad svetinjama.

„Mnogi s užasom promatraju postupak Židova u odbacivanju i razapinjanju Krista; i dok čitaju povijest Njegova sramotnog zlostavljanja, misle da Ga ljube i da Ga ne bi zaniijekali kao Petar niti Ga razapeli kao Židovi. Ali Bog, koji čita srca svih, stavio je na kušnju tu ljubav prema Isusu za koju su tvrdili da je osjećaju. Cijelo je nebo s najdubljim zanimanjem promatralo kako je primljena vijest prvoga anđela. Ali mnogi koji su tvrdili da ljube Isusa i koji su prolijevali suze čitajući izvještaj o križu, izrugivali su se radosnoj vijesti o Njegovu dolasku. Umjesto da

poruku prime s radošću, proglasili su je zabludom. Mrzili su one koji su ljubili Njegovo pojavljivanje i isključili ih iz crkava. Oni koji su odbacili prvu poruku nisu mogli imati koristi od druge; niti im je koristio ponoćni poklik, koji ih je trebao pripremiti da vjerom uđu s Isusom u Svetinju nad svetinjama nebeskoga Svetišta. Odbacivanjem dviju prijašnjih poruka toliko su pomračili svoj razum da ne mogu vidjeti nikakvu svjetlost u vijesti trećega anđela, koja pokazuje put u Svetinju nad svetinjama. Vidjela sam da su, kao što su Židovi razapeli Isusa, tako i nazivne crkve razapele te poruke, i stoga nemaju nikakva znanja o putu u Svetinju nad svetinjama, niti mogu imati koristi od Isusova posredovanja ondje. Poput Židova, koji su prinosili svoje beskorisne žrtve, oni uznose svoje beskorisne molitve prema odjeljku koji je Isus napustio; a Sotona, zadovoljan tom obmanom, poprima vjersko obilježje i usmjerava umove tih tobožnjih kršćana k sebi, djelujući svojom silom, svojim znacima i lažnim čudesima, da ih učvrsti u svojoj zamci.” Early Writings, 258–261.

Četrnaesti redak jest jao zbog proždiranja kuća udovičkih i dugih molitava. Jao u petnaestom retku jest zbog toga što od svojih obraćenika čine dvostruko veću djecu pakla nego što su sami bili. U redcima šesnaest do dvadeset i dva bezbožni se zaklinju hramom.

„Ovo nisu riječi sestre White, nego riječi Gospodnje, a Njegova glasnica dala ih je meni da ih prenesem vama. Bog vas poziva da više ne radite nasuprot Njegovim namjerama. Mnogo je uputa dano u vezi s ljudima koji tvrde da su kršćani, a otkrivaju Sotonine osobine, te duhom, riječju i djelom ometaju napredak istine i zacijslo slijede put kojim ih Sotona vodi. U tvrdoći svojega srca prisvojili su vlast koja im ni na koji način ne pripada i koju ne bi smjeli vršiti. Govori veliki Učitelj: ‘Ja ću oboriti, oboriti, oboriti.’ Ljudi u Battle Creeku govore: ‘Hram Gospodnji, hram Gospodnji mi smo’, ali oni se služe običnim ognjem. Njihova srca nisu omekšana ni pokorena Božjom milošću.” Manuscript Releases, volume 13, 222.

U dvadeset trećem i dvadeset četvrtom retku jao je zbog zanemarivanja pravde, milosrđa i vjernosti. Dvadeset peti i dvadeset šesti redak govore o pretvaranju da se čisti vanjšina čaše, ali ne i njezina nutrina.

„‘To blago imamo’, nastavio je apostol, ‘u zemljanim posudama, da uzvišenost sile bude od Boga, a ne od nas.’ Bog je mogao objaviti svoju istinu preko bezgrešnih anđela, ali to nije Njegov plan. On bira ljudska bića, ljude okružene slabošću, kao oruđa u ostvarivanju svojih nauma. Neprocjenjivo blago polaže se u zemljane posude. Preko ljudi Njegovi se blagoslovi trebaju prenijeti svijetu. Preko njih Njegova slava treba zasjati u tamu grijeha.” Djela apostolska, 330.

Zatim stihovi dvadeset i sedam i dvadeset i osam prepoznaju opake kao okrečene grobove, povezujući to sa Šebnom iz Izaije, dvadeset i drugog poglavlja, gdje se Šebna uznosio zbog veličanstvenoga groba koji je sebi pravio, ali u kojemu nikada neće biti, jer ga je Bog imao izbaciti iz Svojih usta u daleko polje. To daleko polje predloženo je grobom lažljivoga proroka iz Betela, koji je naveo neposlušnoga proroka da bude pokopan u istome grobu. Tada osmi jao kaže:

Jao vama, pismoznanci i farizeji, licemjeri! Jer gradite grobove prorocima i kitite grobnice pravednika, te govorite: Da smo mi bili u dane svojih otaca, ne bismo s njima bili dionici u krvi proroka. Tako sami protiv sebe svjedočite da ste sinovi onih koji pobiše proroke. Napunite,

dakle, mjeru svojih otaca.

Zmije, porode gujinji, kako ćete izbjeći osudu pakla?

Stoga, evo, šaljem vam proroke, mudrace i književnike; i neke ćete od njih ubiti i razapeti, a neke ćete bičevati po svojim sinagogama i progoniti ih od grada do grada, da na vas dođe sva pravedna krv prolivena na zemlji, od krvi pravednoga Abela do krvi Zaharije, sina Barahijina, kojega ste ubili između hrama i žrtvenika.

Zaista, kažem vam, sve će to doći na ovaj naraštaj. Matej 23,29–36.

Zmije, koje su naraštaj gujinji, podvrgavaju se sudu u tom odlomku. U tom se odlomku sud ne temelji na svjedocima kraljice od Sabe i Ninive, nego na krvi od Abela do Zaharije. Četvrti naraštaj, koji su guje, sudi se po dvama svjedocima iz vanjske povijesti staroga Izraela i po dvama svjedocima iz unutarnje povijesti staroga Izraela. Treće poglavlje Evanđelja po Luki posljednja je od četiri reference na guje četvrtoga i posljednjega naraštaja i jednostavno je usporednica trećemu poglavlju Evanđelja po Mateju. Četiri reference koje utvrđuju da će se tijekom završnoga suda nad domom Božjim, tijekom četvrtoga naraštaja, jedna skupina očitovati svojim karakteristikama kao sinovi i kćeri Sotone, a druga skupina kao sinovi i kćeri Božje. Proces kušnje koji započinje razdvajanje počinje kada glasnik koji pripravlja put Glasniku Saveza podigne svoj glas u pustinji.

U svetome tkanju Pisma, imena nisu puke oznake, nego šaptana proročanstva — druge pjesme pjevane pod površinom povijesti, otkrivajući srce otkupljenja. Kada se značenja potomaka od Adama do Noe slože u jednu izjavu, nastaje poruka koja odgovara povijesti prikazanoj rodoslovljem. Adam znači „čovjek“, a Šet znači „postavljen“. Enoš znači „smrtnik“ (podložan smrti), a Kenan znači „žalost“. Po „hvali/blagoslovu Božjem“ (Mahalalel), Nebo bi „sišlo“ (Jared). Nebo je sišlo kao „posvećeni ili pomazani“ (Henok), koji je objavio poruku suda preko svoga sina Metušalaha („kad on umre, bit će poslano“). Njegova bi smrt bila vrhunac „silnog“ izlivanja Duha Svetoga, prikazanog time što se Lamek (dah) pridružuje Metušalahu kao što se Ponoćni poklik pridružio drugom anđelu. Metušalah je bio drugi anđeo, a Lamek Ponoćni poklik koji je dosegnuo vrhunac u Noinu potopu.

Sažeto još više, imena objavljuju: „Čovjeku je određena smrtnost, podložnost žalosti i smrti, kao posljedica prvoga Adama; ali po Božjem blagoslovu, Krist je posvetio samoga sebe da siđe, navješćujući sud svojom smrću na križu, nakon čega je uslijedilo silno izlivanje Duha Svetoga.”

Ovih deset imena sažimaju evanđeosku poruku, ujedno prateći povijest Zemlje od stvaranja do kasne kiše, a vrhunac dosežu u Drugom dolasku. Taj simbolizam, skriven u imenima, nalazi svoj pandan u Otkrivenju. Postanak iznosi rodoslovlje alfe, a 144.000 iz Otkrivenja 7 predstavlja omega-ispunjenje u zapečaćenom Ostatku.

Juda znači „hvala“, Ruben znači „gle, sin“, Gad znači „sretna kob/četa“, Ašer znači „sretan/blagoslovljen“, a Naftali znači „hrvanje“. Manaše znači „uzrokujući zaborav“, Šimun znači „slušanje“, Levi znači „pridružen/privezan“, Jisakar znači „nagrada“, Zebulun znači „čast/prebivalište“, Josip znači „umnoženje“, a Benjamin znači „sin desnice“.

Oni koji slijede Lava iz plemena Judina sinovi su Božji, blagoslovljeni dobrim usudom dok prolaze kroz proces kušnje hrvanja s Bogom kao što je činio Jakov. Kroz tu borbu njihovi se grijesi zaboravljaju u procesu posvećenja koji nastaje slušanjem Božje Riječi, što ih pak prijanja uz Krista u savezničkom odnosu. Njihova je nagrada da časno prebivaju s Kristom na Njegovu prijestolju, sjedeći na nebeskim mjestima dok ih Bog upotrebljava za umnažanje svoga kraljevstva — pozivajući veliko mnoštvo iz Babilona kao sinove svoje desnice.

Šest Lejinih sinova bili su Ruben, Juda, Šimun, Levi, Jisakar i Zebulun. Njezina sluškinja Zilpa, čije ime znači „mirisna kap”, imala je dva sina — Gada i Ašera. Dva Rahelina sina bila su Josip i Benjamin. Rahelina sluškinja Bilha znači „stidljiva ili plašljiva”, a njezini su sinovi bili Dan i Naftali. Proročki gledano, ovdašnje rodoslovlje pruža nekoliko linija za razmatranje. Za razliku od alfe i deset naraštaja u petom poglavlju Postanka, omega ima dvanaest potomaka, sa svojim vlastitim posebnim proročkim varijablama. Među sto četrdeset i četiri tisuće Dan se ne spominje, a Manaše je zamijenio svoga brata Efrajima.

Alfa rodoslovlje iz Postanka usklađeno je s omega rodoslovljem iz Otkrivenja, jer Postanak utvrđuje Kristovo božansko djelo u spasenju, a Otkrivenje utvrđuje one koji, u omega ispunjenju toga alfa proročanstva, savršeno ispunjuju samo obećanje i proročanstvo izneseno u alfa proročanstvu.

Primjenu ovih dviju linija teolozi često čine, ali nikada iz perspektive metodologije redak na redak. Dva rodoslovlja u Postanku i Otkrivenju pružaju dva svjedoka da Bog govori na sekundarnoj razini. Jedan je jezik zapisano svjedočanstvo onako kako je zabilježeno, a sekundarna linija unutar toga svjedočanstva izložena je na simboličkoj razini. Teolozi obično ne idu dalje od površnih opažanja o poruci koja se prenosi kroz značenja imena u Postanku i Otkrivenju. Ono što vide tretiraju kao novost koja više govori o njihovoj vlastitoj ljudskoj mudrosti, što se očituje u njihovoj samodopadnoj sposobnosti da uoče metaforu unutar značenja imenâ. Oni nikada ne vide poruku izloženu u dvanaestorici Jišmaelovih sinova. Oni ne vide ispravno Isusova rodoslovlja u Mateju i Luki. Oni ne vide rodoslovlja posljednjih sedam judejskih kraljeva i posljednjih sedam izraelskih kraljeva, prvih sedam judejskih kraljeva ni prvih sedam izraelskih kraljeva.

Kada kažem da oni ne vide, mislim na to da, ako pitate Google postoje li učenja o tim rodoslovljima, odgovor glasi „da” za onaj u Postanku od Adama do Noe, i „da” za sto četrdeset i četiri tisuće. Ali primjenjuju li deset Abramovih potomaka iz jedanaestoga poglavlja Postanka na ovakav način? Ne. Primjenjuju li rodoslovlje Kajinovo i rodoslovlje Šetovo? Da, ali toliko daleko od njihova stvarnog značenja da je kao da govore o nekoj drugoj temi. Bez sumnje se bave Kristovim rodoslovljima u Mateju i Luki, ali još jednom promašuju cilj za cijelu milju. Zašto je to važno, pitate? Zato što namjeravam dati pregled ovih proročkih rodoslovnih nizova i želim od samoga početka jasno reći da nastojim utvrditi značenje četvrtoga naraštaja kao simbola biblijskoga proroštva. Pregled tih rodoslovlja u tome će pomoći, ali bilo bi nemarno od bilo koga kad bi pomislio da je jednostavan sažetak ovih stvari koje slijede sve što se o tim rodoslovnim nizovima ima razumjeti.

Nakon rodoslovlja od Adama do Noe nalazimo dvije loze rodoslovlja u četvrtom i petom poglavlju Postanka. Te dvije loze predstavljene su potomcima Kajina i potomcima Šeta. Za razliku od rodoslovlja od Adama do Noe, koje je obuhvaćalo deset potomaka, loze Šeta i Kajina obje navode po osam potomaka. Iz toga razloga treba ih promatrati kao dva razdoblja po četiri. Šet i Kajin zavjetni su simboli, a Kajin predstavlja one koji u Izaiji dvadeset i osam i dvadeset i devet sklapaju savez sa smrću, koji treba biti ukinut pri nadolazećem biću. To su oni koji grade svoje kuće na pijesku. Oni pak koji grade na Stijeni sklapaju savez života, kako je prikazano u Prvoj Petrovoj, drugom poglavlju, kao oni koji su okusili da je Gospodin dobar i koji su „izabrani naraštaj“. „Mnogi“ grade na pijesku, ali je „malo“ izabranih.

Kainovo rodoslovlje pobunjenički je akord u simfoniji imena, jer imena predstavljaju ljudsku slavu koja je isprazna, vodeći besciljnom lutanju nakon što je pogodena nebom. Zanimajući upozorenje, Kainova loza ispovijeda lažno božanstvo, zaodjenuto osvetničkom ljudskom moći, predstavljeno umjetnostima čovječanstva, koje kuju željeznu kulturu; lijepu, ali nasilnu i lišenu nade. Ta posljednja izjava sažet je pregled poruke u osam Kainovih naraštaja koja se izvodi iz imena.

Sethov rod odgovara Kajinovu rodu milošću. U ljudskoj slabosti koja je određena čovječanstvu, onima koji zazivaju Boga njihova će se žalost pretvoriti u hvalu kada nebo siđe. Vjerno hodeći stazom koja se uzdiže u slavu, tijekom razdoblja kušnje, sve do vapaja „nade“, dolazi počinak kroz vode izbavljenja. Ta posljednja izjava sažeti je pregled poruke u osam Sethovih naraštaja koja proizlazi iz imena.

Razlog za podjelu osam naraštaja na dva niza od po četiri naraštaja utvrđen je u prvome koraku Saveza, kada je proročanstvo o ropstvu u Egiptu određeno kao 400 godina te također da će tih 400 godina završiti u četvrtome naraštaju. Kada se Pavlovo svjedočanstvo uključi u alfa-proročanstvo Saveza, ono daje dva razdoblja od po 215 godina, od kojih se svako sastojalo od četiri naraštaja. Osam naraštaja u 430 godina predstavljaju dva razdoblja od po 215 godina. Prvo razdoblje prikazano je dobrim faraonom koji je poznavao Josipa. Dvjesto petnaest godina poslije pojavio se novi faraon koji nije poznavao Josipa. Tada je započeo sljedeći niz od četiri naraštaja.

Osam naraštaja, jednako podijeljenih u dva razdoblja, jasno obilježeni kao zasebno razdoblje od četiri naraštaja, podupire primjenu osam naraštaja Kajina i Šeta na isti način. Kada se ta primjena izvrši, Šetovih osam naraštaja usklađeno je s Kajinovih osam naraštaja. Kajin predstavlja mnoge koji primaju žig zvijeri, a Šet predstavlja malobrojne koji primaju pečat Božji. Kajin je znak čovječanstva, a Šet je znak čovječanstva sjedinjenoga s Božanstvom u kontekstu Noinog saveza, dok je loza Josipa i Mojsija u kontekstu Abramova saveza.

Zatim je u jedanaestom poglavlju rodoslovlje izabranoga naroda prikazano kroz deset imena od Šema do Abrama. Jedanaesto poglavlje pripovijest je o babilonskoj kuli, ali i rodoslovlje izabranoga naroda, kako ga predstavlja Abraham. Jedanaesto poglavlje uvodi izabrani narod koji je trebao stupiti u trostruki savez s Bogom. Treći i završni korak bila je žrtva Izaka u dvadeset i drugom poglavlju. Poglavlje „jedanaest“ alfa je početak, a poglavlje „dvadeset i dva“ omega je svršetak. Vjera potrebna da bi se čuo Božji glas u značenju imenā ne razlikuje se od vjere potrebne

da bi se čuo Njegov glas u brojčanom ustroju Njegove Riječi. Primjena jednoga rodoslovlja koju teolozi ne razmatraju jest rodoslovlje Jišmaela, simbola islama.

A ovo su imena sinova Jišmaelovih, po imenima njihovim, prema naraštajima njihovim: prvorođenac Jišmaelov, Nebajot; i Kedar, i Adbeel, i Mibsam, i Mišma, i Duma, i Masa, Hadar i Tema, Jetur, Nafiš i Kedema. To su sinovi Jišmaelovi, i to su im imena, po njihovim gradovima i po njihovim utverdama; dvanaest knezova prema narodima njihovim. Postanak 25:13–16.

Kada se značenja ovih dvanaest imena iznesu u obliku jedne izjave, ona glasi: „Proročki gledano, potomci Jišmaelovi plodan su tamnopot narod glasovit kao ratnici, ali su povijesno i proročki ojađeni 11. kolovoza 1840., a potom i 11. rujna 2001. U biblijskoj se povijesti nazivaju sinovima istoka. Potekli su iz Arabije, gdje rastu mirisni začini koji su se upotrebljavali u službama hebrejskoga Svetišća. Riječ ‘atentatori’ potječe iz islamske povijesti i predstavlja smrt koja se izvršava u tišini. U vrijeme križarskih ratova islam je obuhvatio, opkolio i opsjeo katoličku Europu, no njihovo je naknadno obuzdavanje označilo dolazak okrepe od 1840. do 1844., a također i od 11. rujna pa sve do krize nedjeljnoga zakona. Značenja dvanaest imena Jišmaelovih sinova sva su predstavljena u prethodnoj izjavi podebljanim slovima.”

Dvanaest imena iz Išmaelove loze predstavljaju trinaest, ako se i Išmael uključi na popis. Trinaest je simboličan broj „pobune“, što je Hagara učinila, a to je dovelo do toga da je Abraham dopustio da Hagara i Išmael budu izagnani. Pavao se tim događajem služi kako bi opisao izgon drevnoga Izraela kao Božjega savezničkog naroda, u isto vrijeme kada je On uspostavljao savez sa svojom kršćanskom zaručnicom.

Jer je pisano da je Abraham imao dva sina, jednoga od ropkinje, a drugoga od slobodne. Ali onaj koji bijaše od ropkinje rođen je po tijelu; a onaj od slobodne po obećanju. To je rečeno u prenesenom smislu: jer te su žene dva saveza; jedan od gore Sinaja, koji rađa za ropstvo, a to je Hagara. Jer ta Hagara jest gora Sinaj u Arabiji i odgovara sadašnjemu Jeruzalemu, jer robuje sa svojom djecom. Ali gornji Jeruzalem slobodan je, i on je majka svima nama. Jer pisano je: Razveseli se, nerotkinjo koja ne rađaš; provali i poviči, ti koja se ne mučiš u porodu: jer mnogo više djece ima pusta negoli ona koja ima muža. A mi smo, braćo, kao Izak, djeca obećanja. Ali kao što je tada onaj koji bijaše rođen po tijelu progonio onoga koji bijaše rođen po Duhu, tako je i sada. Ali što kaže Pismo? Istjeraj ropkinju i sina njezina, jer sin ropkinje neće biti baštinik sa sinom slobodne. Stoga, braćo, nismo djeca ropkinje, nego slobodne. Galaćanima 4:22–31.

Jišmael je simbol islama, a Hagara, Jišmaelova majka, simbol je crkve saveza smrti. Izak je simbol kršćanstva, a Sara je simbol crkve saveza života. Zbog toga je Jišmael imao dvanaest sinova, jer dvanaest je simbol Božjega saveznog naroda, a islam je krivotvorina Božjega saveznog naroda.

U evanđeljima postoje dva rodoslovlja za Krista. Jedno u Mateju, a drugo u Luki.

A Jakov rodi Josipa, muža Marije, od koje se rodi Isus, koji se zove Krist. Tako je svega naraštaja od Abrahama do Davida četrnaest naraštaja; i od Davida do preseljenja u Babilon četrnaest naraštaja; i od preseljenja u Babilon do Krista četrnaest naraštaja. A rođenje Isusa Krista bijaše ovako: kad je njegova majka Marija bila zaručena s Josipom, prije nego što se

sastadoše, nađe se da je začela od Duha Svetoga. Matej 1,16–18.

Matejevo rodoslovlje prepoznaje tri jednaka razdoblja od po četrnaest koja sačinjavaju jedno razdoblje od četrdeset i dva. Krist je omega savezničke povijesti u odnosu na Mojsija kao alfu savezničke povijesti. Mojsije prorokuje da će Krist biti „poput njega samoga”. Mojsije je u svom životu od sto dvadeset godina imao tri razdoblja od četrdeset godina. Svako četrdesetogodišnje razdoblje Mojsijeva života, kada se položi redak na redak, završava u Kadešu, simbolu 1863. godine i nedjeljnoga zakona. Kristova tri razdoblja završavaju kod Davida, u babilonskom sužanjstvu i kod Krista koji na križu svojom krvlju potvrđuje savez. David predstavlja uzdignuće crkve pobjednice pri nedjeljnom zakonu, a druga linija prepoznaje lude djevice kako bivaju odvedene u Babilon, pri nedjeljnom zakonu. Treće razdoblje završava na križu, što ponovno predočuje nedjeljni zakon, gdje Krist potvrđuje Abrahamov savez sa sto četrdeset i četiri tisuće i Noin savez s velikim mnoštvom.

Ono što se može razumjeti kada se te dvije linije polože jedna preko druge zadivljujuće je. Mojsijevih sto dvadeset godina povezuje se s Noinih 120 godina, a Kristovih četrdeset i dva naraštaja povezuje se s vladavinom antikrista tijekom četrdeset i dva simbolična mjeseca u vrijeme nedjeljnog zakona.

I reče Gospodin: Neće se duh moj dovijeka preti s čovjekom, jer je i on tijelo; ipak će dani njegovi biti sto i dvadeset godina. Postanak 6,3.

Uz rodoslovlje u Mateja, koje naglašava Abrahamov savez, rodoslovlje Kristovo, kako ga iznosi Luka, seže sve do stvaranja, te tako naglašava savez života koji je Adam prekršio u Edenu. Lukino rodoslovlje započinje s Isusom i ide unatrag kroz Njegovo rodoslovlje sve do Adama, koji je označen kao sin Božji. Niz završava savršenim drugim Adamom, a započinje savršenim prvim Adamom. Od prvoga Adama do drugoga Adama izloženo je 77 naraštaja.

Rodoslovlja Svetoga pisma predstavljaju linije istine. Upravo smo utvrdili nekoliko njih koje daleko nadilaze potrebna svjedočanstva nužna za utvrđivanje istine. Rodoslovne linije sadrže glas povijesnih ispunjenja i budućih predskazanja, a sadrže i glas Palmonija, Divnoga Brojitelja tajni, jer brojčane zagonetke koje su postavljene unutar tih linija pružaju drugi glas. Ta se dva glasa čuju zajedno s još trećim glasom, glasom Divnoga Jezikoslovca, koji je stvorio i upravlja svime, uključujući imena ljudi, mjesta i stvari.

Kad se Ivan okrenuo da vidi glas iza sebe, bijaše kao žubor mnogih voda, a kada je Daniel imao isto viđenje, njegov je glas bio poput glasa mnoštva. Površinska poruka Pisama, kao i imena koja se nalaze uz tu poruku, te također brojčani raspored unutar poruke, tri su glasa u jednom odlomku. Kada uzmete redak s ta tri glasa i položite ga preko usporednoga retka, tri glasa postaju mnogi glasovi.

I od prijestolja iziđe glas govoreći: Hvalite Boga našega, sve sluge njegove, i vi koji ga se bojite, i mali i veliki. I čuh kao glas silnoga mnoštva, i kao glas mnogih voda, i kao glas jakih gromova, gdje govore: Aleluja! Jer Gospodin Bog svemogući kraljuje. Otkrivenje 19,5.6.

Neki od najznačajnijih rodoslova nalaze se među kraljevima Izraela. Prvih sedam kraljeva Izraela, sjevernoga kraljevstva, završava s Ahabom, Izebelom i Ilijom, predstavljajući tako nedjeljni zakon. Niz posljednjih sedam kraljeva sjevernih plemena započinje nedjeljnim zakonom i završava svršetkom ljudskog vremena milosti, kada Mihael ustaje u Danielu 12. Prvih sedam kraljeva Jude prikazuje povijest od nedjeljnoga zakona do časa kada Mihael ustaje, a posljednjih sedam kraljeva označuje povijest koja vodi do nedjeljnoga zakona. Dvije rodoslovne loze, obje s poviješću alfe i poviješću omege. Povijest alfe jest razdoblje od 11. rujna do nedjeljnoga zakona, a razdoblje omege od nedjeljnoga zakona do svršetka vremena milosti. Prvih sedam kraljeva Izraela usklađuje se s posljednjih sedam kraljeva Jude; a posljednjih sedam kraljeva Izraela usklađuje se s prvih sedam kraljeva Jude.

Nastavit ćemo u sljedećem članku.

„Budi postojan do svršetka“

„[Otkrivenje 1,1.2, citirano.] Cijela je Biblija otkrivenje; jer svako otkrivenje ljudima dolazi po Kristu i sve se usredotočuje u njemu. Bog nam je govorio po svojem Sinu, kojemu pripadamo po stvaranju i po otkupljenju. Krist je došao Ivanu, prognanom na otok Patmos, da mu dade istinu za ove posljednje dane, da mu pokaže ono što se uskoro ima zbiti. Isus Krist veliki je povjerenik božanskog otkrivenja. Po njemu imamo spoznaju o onome što trebamo očekivati u završnim prizorima povijesti ove zemlje. Bog je dao ovo otkrivenje Kristu, a Krist ga je priopćio Ivanu.“

„Ivan, ljubljani učenik, bio je onaj koji je bio izabran primiti ovo otkrivenje. Bio je posljednji preživjeli među prvim izabranim učenicima. Pod novozavjetnim poretom bio je počašćen kao što je prorok Daniel bio počašćen pod starozavjetnim poretom.“

„Uputa koju je trebalo priopćiti Ivanu bila je toliko važna da je Krist došao s neba kako bi je predao svome sluzi, rekavši mu da je pošalje crkvama. Ta uputa treba biti predmetom našega pomnog i molitvenog proučavanja; jer živimo u vremenu kada će ljudi koji nisu pod poukom Duha Svetoga unositi lažne teorije. Ti su ljudi stajali na visokim položajima i imaju ambiciozne planove koje žele provesti. Oni nastoje uzvisiti sami sebe i iz temelja preoblikovati cjelokupni poredak stvari. Bog nam je dao posebnu uputu da nas sačuva od takvih. Naložio je Ivanu da u knjigu zapiše ono što će se zbiti u završnim prizorima povijesti ove zemlje.

„Nakon isteka toga vremena, Bog je svojim vjernim sljedbenicima povjerio dragocjena načela sadašnje istine. Ta načela nisu bila dana onima koji nisu imali udjela u naviještanju poruke prvoga i drugoga anđela. Bila su dana djelatnicima koji su od početka imali udjela u tom djelu.“

„Oni koji su prošli kroz ova iskustva trebaju biti čvrsti kao stijena u načelima koja su nas učinila adventistima sedmoga dana. Oni trebaju biti Božji suradnici, povezujući svjedočanstvo i zapečaćujući Zakon među Njegovim učenicima. Oni koji su sudjelovali u uspostavljanju našega djela na temelju biblijske istine, oni koji poznaju putokaze koji su pokazivali pravi put, trebaju se smatrati djelatnicima od najviše vrijednosti. Oni mogu govoriti iz osobnog iskustva o istinama koje su im povjerene. Ti ljudi ne smiju dopustiti da se njihova vjera promijeni u

nevjeru; ne smiju dopustiti da im se iz ruku uzme stijeg trećega anđela. Oni trebaju čvrsto držati početak svojega pouzdanja do kraja.”

„Gospodin je objavio da se povijest prošlosti treba ponovno iznijeti dok stupamo u završno djelo. Svaka istina koju je dao za ove posljednje dane treba biti objavljena svijetu. Svaki stup koji je uspostavio treba biti učvršćen. Ne možemo sada odstupiti od temelja koji je Bog postavio. Ne možemo sada stupiti ni u kakvu novu organizaciju; jer bi to značilo otpad od istine.”

„Medicinsko misionarsko djelo treba biti očišćeno i pročišćeno od svega što bi oslabilo vjeru vjernika u prošlo iskustvo Božjega naroda. Eden, prekrasni Eden, bio je unakažen uvođenjem grijeha. Potrebno je sada iznova iznijeti iskustvo ljudi koji su sudjelovali u uspostavljanju našega djela na početku.

„S vremena na vrijeme čitamo osmrtnice velikih ljudi ovoga svijeta. Njihovo vrijeme dođe iznenada, kao u jednom trenutku. Mnogi, za koje se pretpostavlja da su dobrog zdravlja, umiru nakon gozbe ili nakon što su skovali sebične planove za vlastito uzdignuće. Oglašuje se riječ: ‘Pridružen je svojim idolima; ostavite ga na miru.’ To znači da ga Gospodin više ne štiti od zla. Dolazi iznenadna smrt, i što vrijedi djelo njegova života? Njegov je život bio neuspjeh. Stablo pada jer ga sila koja ga je održavala prepušta njegovoj idolopokloničkoj žrtvi.”

„Muškarci i žene zaokupljeni su traženjem nečega u čemu bi uživali. Prodaju svoje duše nizašto, a Bog povlači svoju dugotrpnu strpljivost. Prepušteni su vlastitom izboru.

„Ima onih koji su, premda ispovijedaju da vjeruju sadašnju istinu, ponizili svoju vjeru i odbili hoditi u svjetlu. Tko će sada odložiti svoja sebična, svjetovna načela? Tko će sada nastojati spoznati vrijednost duše? Što koristi čovjeku ako zadobije sav svijet, a izgubi svoju dušu? Ili što će čovjek dati u zamjenu za svoju dušu? Jeste li gladni i žedni kruha života i vode spasenja? Shvaćate li vrijednost duša za koje je Krist umro? Žive li oni koji bi trebali biti kršćani u skladu sa svojim ispovijedanjem vjere? Jesu li svjesni vrijednosti duše? Nastoje li očistiti svoje duše poslušnošću istini?” Manuscript Releases, svezak 20, 150, 151.